

LBRIS

We know
books

Otfried Preußler (1923–2013) s-a născut într-o familie de profesori în Reichenberg, Cehoslovacia. În copilărie era tare încântat să asculte basmele din regiune. Chemat să se înroleze în armată în cel de-Al Doilea Război Mondial, Preußler a fost capturat de inamic în 1944, pe frontul de Răsărit, și a petrecut următorii cinci ani ca prizonier de război în Republica Tătară. După ce a fost eliberat, a mers în Bavaria unde a devenit învățător și director de școală primară. Își mărea veniturile lucrând ca reporter pentru un ziar local și scriind scenarii pentru programe de radio dedicate copiilor. A fost unul dintre cei mai populari autori pentru copii din Germania – Preußler a primit de două ori Premiul German pentru Literatură Juvenilă. Numeroasele sale cărți au fost traduse în cincizeci și cinci de limbi și vândute în peste cincizeci de milioane de exemplare.

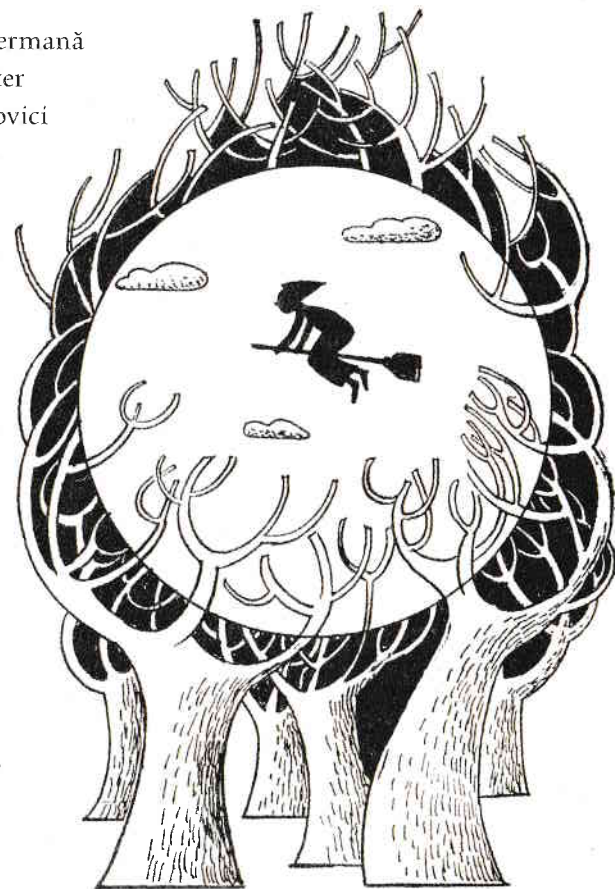
Done Stan (n. 1937) este un faimos ilustrator român, care s-a remarcat în special în domeniul ilustrației de carte pentru copii. Absolvent al Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, pe lângă grafica de carte, a realizat afișe, gravuri și decoruri de teatru. Pentru activitatea sa prolifică, a fost recompensat cu nenumărate distincții.

Otfried Preußler

Mica Vrăjitoare

Traducere din germană
de Christa Richter
și Cristian Sencovici

Ilustrații de
Done Stan

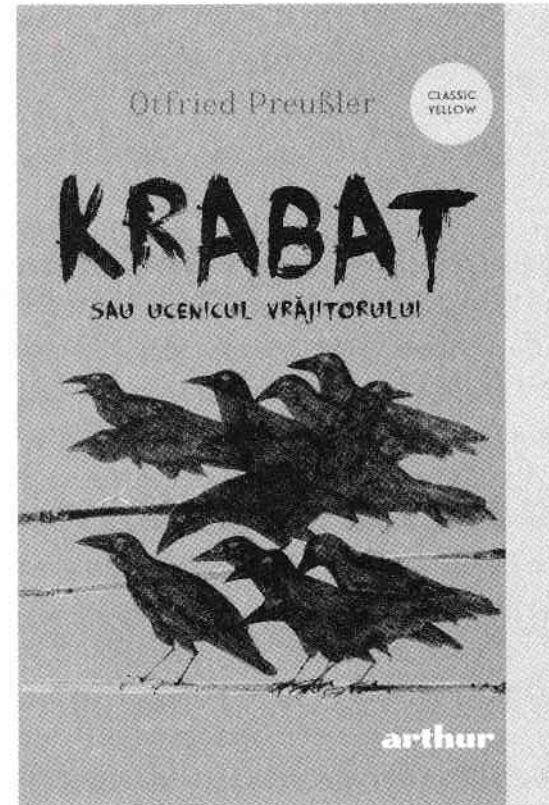
arthur

Cuprins

<i>Din partea autorului</i>	5
Mica Vrăjitoare are necazuri	9
Eheeei, Noaptea Valpurgiei!... ..	13
Planuri de răzbunare	20
Aveți cumva măhuri?	24
Cu cele mai bune intenții	29
Vijelia	33
Înainte, băiete!	38
Flori de hârtie	44
O lecție strașnică	50
Oaspeți de vineri	54
Un concurs de tir ușor vrăjit	60
Omul cu maroane	65

Mai cald decât cu șapte fuste	71
Omul de zăpadă	75
Facem un rămășag?	80
Carnaval în pădure	85
Popicarul	91
Vrăjiți în pom!	97
La judecata vrăjitoarelor	102
Cine râde la urmă... ..	108

Krabat, un cerșetor de paisprezece ani, călătorește din sat în sat. Într-o noapte visează unsprezece corbi și o voce îi cere să se ducă la o moară misterioasă.

Dă pagina și citește un fragment din *Krabat*, de Otfried Preußler, roman distins cu Deutscher Jugendliteraturpreis

Mica Vrăjitoare are necazuri

A fost odată o Mică Vrăjitoare, care avea doar o sută douăzeci și șapte de ani, ceea ce pentru o vrăjitoare nu înseamnă nicidecum că e „în vârstă“.

Locuia într-o casă de vrăjitoare, care era singura casă dintr-o pădure adâncă. Această casă nu era însă prea mare, era doar casa unei Mici Vrăjitoare. Dar ei îi era de-ajuns și nici nu și-ar fi dorit una mai frumoasă. Avea un minunat acoperiș strâmbat de vânt, un coș aplecat într-o rână și obloanele dărăpănate. În spatele casei era un cuptor. Așa ceva nu putea cu niciun chip lipsi. O casă de vrăjitoare fără cuptor nu ar fi fost o adevărată casă de vrăjitoare.

Mica Vrăjitoare avea și un corb care știa să vorbească: îl chema Abraxas. El nu croncănea numai „bună dimineața“ și „bună seara“ ca orice corb care a învățat să vorbească, ci și multe alte lucruri. Mica Vrăjitoare avea o părere foarte bună despre el, fiindcă era un corb deosebit de înțelept, care își spunea părerea în toate, fără să-și pună lacăt la... cioc.

Cam șase ore pe zi, Mica Vrăjitoare și le petrecea cu exerciții de vrăji. Vraja nu este o treabă așa simplă. Cine vrea să ajungă departe în vrăjitorie nu are voie să fie leneș. Trebuie să învețe întâi toate trucurile mici și apoi pe cele mari. Trebuie să cerceteze fiecare pagină din cartea de vrăji și nu-i este îngăduit să sară nicio lecție.

Mica Vrăjitoare abia ajunsese la pagina două sute treisprezece. Tocmai repeta exercițiile de adus ploaia. Stătea cu cartea pe genunchi, pe băncuța din fața cuptorului, și vrăjea. Corbul Abraxas, nemulțumit, era lângă ea.

— Tu vrei să aduci o ploaie, croncâni el cu reproș, și iată ce iese. Prima oară faci să plouă cu șoareci albi, a doua oară cu broaște, a treia oară cu conuri de brad! Sunt foarte curios dacă vei reuși măcar acum să aduci o ploaie adevărată!

Mica Vrăjitoare încercă pentru a patra oară să aducă o ploaie. Făcu să se ridice un nor pe cer, îl chemă mai aproape și, când norul ajunsese exact deasupra lor, porunci: „Să plouă!”

Norul se sparse și plouă... cu zer!

— Zer! țipă Abraxas. Cred c-ai înnebunit de tot! Cu ce vrei să faci să mai plouă? Poate cu cărlige de rufe? Cu cuie de cizmărie? Dacă ar ploua măcar cu firimituri de pâine sau cu stafide!

— Măi să fie, zise Mica Vrăjitoare, cred că am încurcat vraja.

Mai greșise ea pe ici, pe colo și altă dată, dar chiar patru greșeli, una după alta?!

— Te-ai încurcat! croncâni corbul Abraxas. Să-ți spun eu de unde ți se trage. Ești distrată! Dacă atunci când faci vrăji te gândești la vrute și nevrute, cum vrei să nu te încurci? Ar trebui să te concentrezi mai mult.

— Crezi? zise Mica Vrăjitoare, apoi închise brusc cartea de vrăji. Ai dreptate! strigă enervată. E drept că nu mă concentrez. Și știi de ce? îl fulgeră cu privirea pe corb. Fiindcă sunt furioasă!

— Furioasă? se miră corbul Abraxas. Și pe cine, mă rog?

— Sunt furioasă, continuă Mica Vrăjitoare, pentru că astăzi este Noaptea Valpurgiei. Astăzi se întâlnesc toate vrăjitoarele la dans pe muntele Blocksberg.

— Ei și?

— Vrăjitoarele cele mari spun că eu sunt încă prea mică pentru dansul lor. De aceea nu-mi dau voie să zbor și eu pe Blocksberg și să iau parte la sărbătoare!

Corbul încercă să o liniștească spunându-i:

— Vezi tu, la o sută douăzeci și șapte de ani nu poți avea pretenția ca marile vrăjitoare să te ia în serios. Când vei mai crește, se va aranja totul.

— Ei da, zise Mica Vrăjitoare, dar eu vreau să iau parte și de data asta! Înțelegi?

— Lasă-te păgubașă, croncăni corbul. Se schimbă ceva dacă ești furioasă? Adună-ți mințile! Ce poți să faci?

Dar Mica Vrăjitoare zise:

— Știu eu ce-o să fac. O să zbor la noapte pe Blocksberg!

Corbul se sperie.

— Pe Blocksberg?! Dar vrăjitoarele cele mari ți-au interzis asta! La dansul vrăjitoarelor vor să fie numai între ele.

— Aș! răspunse Mica Vrăjitoare. Câte nu sunt interzise? Dar dacă nu te lași prins...

— O să te prindă, proroci corbul.

— Eh, prostii! răspunse ea. Mă voi amesteca printre celelalte vrăjitoare când vor fi în toiul dansului și, înainte de a se termina, voi zbura înapoi spre casă. În îngheșuiala care va fi la noapte pe Blocksberg...

Eheeei, Noaptea Valpurgiei!...

Mica Vrăjitoare nu se lăsă înfricoșată de corbul Abraxas și zbură în noapte spre Blocksberg.

Acolo se și adunaseră marile vrăjitoare. Ele dansau, iar pletele și fustele lor fluturau în jurul focului vrăjitoresc. Să tot fi fost, cu totul, cam între cinci și șase sute de vrăjitoare: vrăjitoare de munte, vrăjitoare de pădure, vrăjitoare de mlaștini, vrăjitoare de ceață și vrăjitoare de vreme rea, vrăjitoare de vânt, vrăjitoare de turtă dulce și vrăjitoare de buruieni. Se învârteau în iureș nebun și-și fluturau măturile.

„Noaptea Valpurgiei!“ cântau vrăjitoarele. „Eheeei, Noaptea Valpurgiei!“ Între timp, behăiau, cotcodăceau și chiuiau, făceau să tune și aruncau cu fulgere.

Mica Vrăjitoare se amestecă neobservată printre dansatoare. „Eheeei, Noaptea Valpurgiei!“ cânta și ea cu toată puterea. Se învârtea cu celelalte în jurul focului vrăjitoresc și gândea: „Dacă m-ar putea vedea Abraxas acum, ar face niște ochi cât cepele!“

Cu siguranță că toate ar fi mers bine și mai departe dacă Mica Vrăjitoare nu s-ar fi lovit, în toiul dansului, de mătușa ei, vrăjitoarea de vreme rea, Rumpumpel. Mătușa Rumpumpel nu știa de glumă, era încrezută și rea.

— Ia te uită! strigă ea, când dădu cu ochii de Mica Vrăjitoare. Ce surpriză! Ce cauți tu aici? Răspunde! Nu știi că este interzis tineretului să vină pe Blocksberg?

— Nu mă trăda, te rog, se tângui speriată Mica Vrăjitoare.

Mătușa Rumpumpel îi răspunse:

— Nici pomeneală! Meriți să fii pedepsită, obraznicătură!

Curioase, celelalte vrăjitoare se apropieară înconjurându-le pe amândouă. Vrăjitoarea de vreme rea

le povesti furioasă ce se întâmplase, apoi întrebă ce ar trebui făcut cu Mica Vrăjitoare.

Atunci, vrăjitoarele de ceață strigară: „Trebuie să se căiască!”

Vrăjitoarele de munte țipară: „La Marea Vrăjitoare cu ea! Imediat la Marea Vrăjitoare!”

— Bineînțeles, strigară și celelalte, luați-o și duceți-o la Marea Vrăjitoare!

Mica Vrăjitoare se tângui și se rugă în zadar. Mătușa Rumpumpel o înșfăcă și o târî în fața Marii Vrăjitoare. Aceasta era cocoțată pe un tron clădit din vătraie. O ascultă, încruntată, pe vrăjitoarea de vreme rea. Apoi tună spre Mica Vrăjitoare:

— Cum îndrăznești să zbori în noaptea asta pe Blocksberg, deși este interzis vrăjitoarelor de vârstă ta? Cum de ți-a venit această idee năstrușnică?

Tremurând ca varga, Mica Vrăjitoare spuse:

— Nu știu... M-a apucat așa... din senin, și atunci m-am suit pur și simplu pe mătură și am venit aici...

— Așa te vei întoarce, cum ai venit! porunci Marea Vrăjitoare. Piei din fața ochilor mei, și cât mai repede... Până nu-mi sare țandăra.

Mica Vrăjitoare își dădu seama că se poate sta de vorbă cu Ea.

— Aș putea măcar la anu' să iau parte la dans? întrebă ea.

— Hmm, socoti Marea Vrăjitoare, asta nu-ți pot promite de pe acum. Dar dacă până atunci vei ajunge o bună vrăjitoare, poate că da... În ajunul următoarei nopți a Valpurgiei, voi aduna un sfat al vrăjitoarelor și te voi pune la încercare. Să știi însă că examenul nu va fi deloc ușor.

— Îți mulțumesc! spuse Mica Vrăjitoare. Îți mulțumesc!

Făgădui ca până în anul următor să ajungă o bună vrăjitoare.

Apoi încălecă pe mătură vrând să zboare acasă, când vrăjitoarea de vreme rea Rumpumpel spuse către Marea Vrăjitoare:

— Nu vrei s-o pedepsești chiar deloc pe mica obrăznicătură?

— Pedepsește-o! o ațâțau și celelalte vrăjitoare de vreme rea.